

Mäyrä

Joskus kesäyön hämärinä pikkutunteina saattaa satunnainen koiranulkoiluttaja törmätä pyörätien penkereellä tai jalkakäytävän syrjänurmella liikkuvan kumaraan hahmoon.

Tämän häntä koipien välissä kulkevan, karkeakarvaisen, tummaan ja harmaaseen sonnustautuneen keskisuuren yölyllertäjän tunnistaa helposti. Sen vartalo on raskastekoinen ja muodoltaan päärynämäinen, asento kupperankumara. Esimerkiksi lehdenjakajan tai muun ansiosidonnaisen yövuorolaisen tasaisen varmasta ja päämäärätietoisesta etenemisestä sen liikuntatyylin erottaa maallikkokin. Menossa vaihtelevat liki uneliaan verkkainen maleksinta ja toisaalta taas pyrähtely ja aina liioitteluun asti touhukas liikehdintä.

Kuvaan kuuluu myös äkkinäinen pysähtely, jolle ei vaikuta ulkopuolisesta olevan mitään näkyvää syytä. Silloin se katselee vuoroon jalkojaan kuin ihmetellen niiden olemassaoloa, vuoroon taivaalle mielessään ehkä muisto lapsuudestaan tai kukaties jokin paljon arkisempi asia.

Kaikkiaan olemuksessa kuitenkin huokuu, että tämä olento ei juuri nyt ole palkkatyönsä tai muun normaalirytmensä orjuuttama, vaan villi ja vapaa!

Ei ihme että sen liikkeet ovat niin ikään vapaa- muotoisia, usein kiemurtelevia ja mönkiväisiäkin – aivan kuin se etsisi jotain: tiirailisi maasta ahomansikoita, lieroa tai mitä lie.

Näin horjahteleva kanta-astujamme mennä nuuskuttelee edelleen ja innostuu ehkä jopa pienen raviin, saattaapa se tilaisuuden koittaessa piipahtaa uimassakin.

Mukavahan tuota öistä vaeltajaa pienen matkan päästä on seurata, mutta liian liki ei kannata mennä, sillä se voi joskus olla luonnoltaan arvaamaton, jopa äkkiplikainen – ja sen tuoksukin saattaa olla aika muikea. Maiskutelkoon, röhähdelköön, muriskoon ja tuhiskoon omissa oloissaan.

Antaa sen siis vihellellä *Kulkurin valssia* tai tapaila Antti Tuiskun *Peto on irti* -kappaletta ja etsiä tuossa ihanassa, hiljalleen valkenevassa kesäyössä tietä kotiinsa, jonne se auringon noustessa viimein löytääkin, kaivelee povestaan puoliksi syödyn lihapiirakan, jonkun uppo-oudon lajitoverin käyntikortin ja viimein avaimetkin, jotka eivät olleetkaan pudonneet sinne pientareelle saati ojanpohjalle, vaan piileskelivät koko ajan toisessa taskussa.

Juhani Känkänen